

Journal of Education Studies

Volume 4
Issue 1 February-May 1974

Article 3

1-1-1974

การเรียนเขียนรายบุคคล

วารสาร ชาติบุรุษ

Follow this and additional works at: <https://digital.car.chula.ac.th/educujournal>

Part of the [Education Commons](#)

Recommended Citation

ชาติบุรุษ, วารสาร (1974) "การเรียนเขียนรายบุคคล," *Journal of Education Studies*: Vol. 4: Iss. 1, Article 3.

DOI: 10.58837/CHULA.EDUCU.4.1.1

Available at: <https://digital.car.chula.ac.th/educujournal/vol4/iss1/3>

This Article is brought to you for free and open access by the Chulalongkorn Journal Online (CUJO) at Chula Digital Collections. It has been accepted for inclusion in Journal of Education Studies by an authorized editor of Chula Digital Collections. For more information, please contact ChulaDC@car.chula.ac.th.

การเรียนรู้เป็นรายบุคคล

อาภรณ์ ชาติบุรุษ

วิธีการเรียนรู้เป็นรายบุคคลนี้นำไปใช้ได้ทั้งในระดับประถมศึกษา และระดับมัธยมศึกษา หรือแม้กระทั่งในระดับอุดมศึกษา แนวความคิดของการเรียนรู้เป็นรายบุคคล Individualizing Learning และการเรียนตามลำพัง Independent Study เป็นวิธีการเรียนอย่างหนึ่งของการศึกษาแบบเปิด Open Education เป็นการเรียนการสอนที่ฝึกเด็กให้มีความรับผิดชอบ ต่อสิ่งที่ตนเลือกเรียนตามกำลังสติปัญญา และความสนใจของตนเอง

แนวความคิดที่ก่อให้เกิดการเรียนการสอนแบบนี้ขึ้น มาจากความคิดเห็นของ นักการศึกษาที่ว่า

- △ เด็กควรเรียนตามความสามารถของตน
- △ เด็กเรียนได้ผลดีตามเวลาที่ตนกำหนดและวิชาที่ตนเลือก
- △ เด็กเรียนช้าจะไม่รู้สึกเกิดความกังวลใจ
- △ เด็กมีความสามารถต่างกัน ดังนั้นแต่ละคนจะพัฒนาไปตามวิถีทางของตนเอง
- △ ครูคือผู้เตรียมโครงการเรียนให้เด็ก คือผู้หาสาเหตุที่เป็นอุปสรรคขัดขวาง ความเจริญงอกงามของเด็ก และช่วยเหลือแนะนำให้เด็กเอาชนะอุปสรรคเหล่านั้น

โรงเรียนมัธยมศึกษาหลายแห่งในอเมริกาสนใจในเรื่องการเรียนรู้เป็นรายบุคคล ได้พยายามจัดหาวิธีการต่างๆ ที่เหมาะสมแก่ครูและนักเรียน การเรียนรู้เป็นรายบุคคลช่วยให้เด็กรู้วิธีการที่จะดำเนินการเรียนด้วยตนเอง ผู้เรียนมีอิสระในการเรียน วิธีดังนี้จะนำไปสู่การเรียนตามลำพัง

การเรียนตามลำพัง เป็นวิธีการเรียนที่โรงเรียนมอบความรับผิดชอบ ความอิสระในการคิด การทดลอง การค้นคว้าข้อเท็จจริง และการลงมือเรียนค้นคว้าในวิชาที่สนใจด้วยตนเอง ถ้าเด็กสามารถแสดงว่าตนมีความรับผิดชอบเรียนด้วยตนเองได้ และประสบความสำเร็จในการเรียนมีความประพฤติเป็นที่เชื่อถือได้ เด็กผู้นั้นจะได้รับอนุญาตให้เรียนตามลำพัง ครูจะวัดผลในเรื่องความสามารถในการบังคับใจตนเอง ความรับผิดชอบ ส่วนความสามารถในการเรียนถือเป็นอันดับรองลงไป

ในการทดลองเพื่อดูว่าเด็กผู้ใดจะสามารถเรียนตามลำพังได้ และจะได้รับบัตรอนุญาตนั้น โรงเรียนแต่งตั้งกรรมการดูแลในเรื่องนี้โดยเฉพาะ กรรมการจะประชุมสัปดาห์ละครั้งเพื่อปรึกษา เช่น การจัดตัวบุคคลที่เหมาะสมช่วยดูแล แนะนำ เป็นที่ปรึกษา หรือพิจารณาเรื่องราวต่างๆ ของเด็กบางคน queประพฤติไม่เหมาะสม การเรียกบัตรอนุญาตเรียนตามลำพังคืน ในกรณี queเห็นว่าเด็กไม่สามารถเรียนตามลำพังได้

หลังจาก ๓-๔ สัปดาห์ผ่านไป จะมีการวัดผล ผู้ที่มีพัฒนาการดีจะได้รับอนุญาตให้ถือบัตรเรียนตามลำพังได้ต่อไป เมื่อการทดลองผ่านไป ๑ ปี โรงเรียนจะสำรวจความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อการเรียนแบบนี้ โรงเรียนมัธยมศึกษาแห่งหนึ่งในรัฐโคโลราโดได้สำรวจความคิดเห็นของนักเรียน ปรากฏว่า ๘๐% พอใจ มี ๒๐% ที่ใช้วิธีเรียนแบบนี้ไม่ถูกต้อง ผิดวัตถุประสงค์ของโรงเรียน ซึ่งก่อให้เกิดความยุ่งยากแก่โรงเรียนหลายประการ ถึงแม้จะมีอัตราส่วนน้อยก็ตาม แต่ปัญหาที่ยอมมีแน่นอน วิธีการแก้ปัญหา คือ จะต้องมีการควบคุมพอสมควร ครูให้คำแนะนำ วิธีปฏิบัติที่ถูกต้องให้เด็กเข้าใจ หากเด็กผู้ใดยังไม่สามารถใช้ได้ถูกต้องก็จะหมดสิทธิในการเรียนแบบนี้ ต้องเข้าห้องเรียนตามระบบธรรมดาต่อไป เด็กที่

ปฏิบัติได้ตามวัตถุประสงค์ของโรงเรียนในปีที่ ๒ จะได้รับอนุญาตให้เรียนต่อไปโดยไม่ต้องมีการควบคุม เด็กจะเริ่มเข้าใจอย่างจริงจังถึงความรับผิดชอบในการศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง โรงเรียนจะค่อยๆ เปลี่ยนลักษณะจากห้องเรียนมาเป็นห้องทดลอง ทั้งนักเรียน ครู ผู้บริหารต่างเข้าใจในหน้าที่ความรับผิดชอบของตนเองยิ่งขึ้น

มีการสำรวจเรื่องการเรียนตามลำพัง ในระดับโรงเรียนมัธยมศึกษาอย่างกว้างขวาง โดยเลือกโรงเรียน ๓๖ โรงเรียนจาก ๓๑๗ โรงเรียน เป็นแหล่งสำรวจ อเล็กซานเดอร์และไซนซ์แห่งมหาวิทยาลัยฟลอริดา เป็นผู้ทำการสำรวจ ได้พบว่ามีปัญหาหลายประการในวิธีเรียนตามลำพังนี้ แต่กระนั้นก็ตามไม่มีผู้ใดไม่เห็นด้วยต่อการเรียนแบบนี้ และไม่คิดจะเลิกล้ม เพราะมีความเชื่อว่าถ้ามีการพิจารณาปัญหา และช่วยกันแก้ไขอย่างจริงจังแล้ว ปัญหาต่างๆ จะผ่านพ้นไปได้ ประการสำคัญที่ควรเอาใจใส่คือ ผู้บริหารจะต้องให้ความสนใจและสนับสนุนโครงการเรียนตามลำพังนี้ ส่วนครูจะต้องศึกษาวิธีการเช่นการทำโครงการเรียนสำหรับเด็ก การแนะนำเด็กให้ประสบผลสำเร็จในการเรียน และมีวิธีการวัดผลที่เหมาะสม

การเรียนเป็นรายบุคคล และการเรียนตามลำพัง จะมีส่วนช่วยพัฒนาความสามารถของเด็กแต่ละคนในเรื่อง

- △ ความรับผิดชอบในด้านการเรียน ความประพฤติ ความมีวินัยในตนเอง
- △ การวัดผลในด้านความรู้อย่างเที่ยงตรง
- △ การใฝ่หาความรู้ซึ่งนำไปสู่ความปรารถนาจะศึกษาไม่สิ้นสุด
- △ ความคิดสร้างสรรค์ ความคิดในเชิงวิพากษ์วิจารณ์
- △ การรู้จักเลือกสรรสิ่งที่เหมาะสมแก่ตนเอง
- △ การรู้จักตัดสินใจแก้ปัญหาต่างๆ
- △ การรู้จักเคารพนับถือความคิดเห็นของผู้อื่น
- △ การเตรียมตัวเพื่อความสำเร็จที่จะได้รับจากวิถีทางที่ตนเลือก ไม่ว่าจะเป็นการเลือกเรียนรู้อะไรในแขนงใดก็ตาม

การเรียนการสอนเป็นรายบุคคลจะช่วยส่งเสริมให้เด็กได้รับฝึกชอบในการเรียนของตนเองมากยิ่งขึ้น ส่งเสริมความมีระเบียบวินัยในตนเอง ช่วยให้เข้าใจว่าความสำเร็จหรือความล้มเหลวนั้นมีได้ขึ้นอยู่กับโรงเรียนหรือครูตามที่เรามักเข้าใจกัน แต่อยู่ที่ตนเองซึ่งจะต้องเป็นผู้สร้างสรรค์ขึ้นมา หากจะมีการทดลองจัดการสอนเป็นรายบุคคลขึ้น ขอแนะนำว่าควรเริ่มจากกลุ่มเล็กๆ เสียก่อน ด้วยความสมัครใจของเด็กเอง โดยผ่านการอนุญาตจากผู้ปกครอง โรงเรียนจะต้องมีห้องปฏิบัติการ ซึ่งประกอบด้วยอุปกรณ์การเรียนการสอนที่ช่วยในการเรียนรู้ มีเครื่องฟังเทป อัดเทป การฉายภาพยนตร์ फिल्मสตริป ศูนย์วิทยากร ห้องสมุด ซึ่งจะอำนวยความสะดวกให้แก่เด็กที่จะเข้าไปค้นคว้าตามลำพัง ตามโครงการเรียนที่ได้รับมาจากครู ส่วนครูนั้นจะต้องเป็นผู้ที่เข้าใจในการเรียนการสอนแบบดังกล่าว รู้หน้าที่ขอบเขตของตนเป็นอย่างดี ผู้บริหารนั้นแล้วก็จะต้องมีใจกว้าง มีความเข้าใจ มีความสามารถที่จะจัดการเรียนการสอนให้ยืดหยุ่น เพื่อสนองความต้องการของทุกฝ่ายได้ด้วยดี ทั้งจะต้องติดตามผลการทดลองด้วย เพื่อจะได้เปรียบเทียบกับการสอนระบบธรรมดาที่ดำเนินอยู่ในปัจจุบันนี้

การเรียนเป็นรายบุคคล เป็นวิชาการหนึ่งที่น่าสนใจยิ่ง อาจจะสามารถชักจูง ทำทายนักบริหารและครูให้พิจารณาและทดลองตามความเหมาะสม และอาจจะเป็นอีกก้าวหนึ่งในวงการศึกษไทยก็ได้
